

Het Vuurgoudhaantje.

Onlangs zaten we bij van der Valk in Sneek aan de lunch toen we een piepklein vogeltje buiten zagen liggen. Het lag doodstil met de pootjes omhoog vlak bij het raam. Direct zag ik dat het een vuurgoudhaantje was.

Dit is een wintergast die uit het hoge noorden in de loop van de herfst en de winter afzakt naar onze streken waar het minder koud is. Samen met het gewone goudhaantje en onze winterkoning behoren ze tot de drie kleinste vogeltjes van Europa. Ze wegen slechts een paar gram. Zijn erg beweeglijk en trekken vaak in groepjes. Vaak zie je ze in tuinen met veel coniferen, sparren of dennen. Dus naaldbomen. Dit is hun specifieke voedselplek. In hun broedgebieden leven ze ook in dit soort bossen. De goudhaantjes zijn net nog iets kleiner en lichter dan onze winterkoning maar hebben een veel opvallender kleur: groen bruinig met een wat gele

waas op de borst en een zeer herkenbaar geel/goud gestreept petje op de kop. Het vuurgoudhaantje heeft in dit gele petje nog een rood oranje streepje, waaraan hij zijn naam te danken heeft.

Het zijn erg beweeglijke vogeltjes die elk half uur moeten eten om hun snelle stofwisseling op gang te houden. Redden ze het niet om elk uur wat te eten dan sterven ze al snel van de honger. 's Nachts kunnen ze hun stofwisseling op een laag pitje zetten, een soort korte winterslaap, om zo in de ochtend weer te 'ontdooien' en weer snel op zoek te gaan naar voedsel. Hun voedsel bestaat voornamelijk uit kleine insecten en zaadjes.

Verder worden deze vogeltjes zomers geboren in bossen waar weinig mensen zijn. Ze zijn dan ook vaak helemaal niet schuw. Zo kan het voorkomen dat ze in je tuin zo maar vlak bij je komen zitten. Er zijn zelfs gevallen bekend dat ze zo bij iemand op de schouder of het hoofd gaan zitten. Hierdoor zijn ze ook snel slachtoffer van katten: Dus de kat de bel aanbinden!

Een bijzonder mooi vogeltje die we rond deze tijd weer in onze tuinen kunnen verwachten. En... ons vuurgoudhaantje bij van der Valk is tijdens de lunch weer rustig bij gekomen en na een uurtje was ie weer foetsie. Waarschijnlijk een raamslachtoffer, misschien ten gevolge van een poging van een sperwer om een lekker hapje te verschalken.

Philip de Vries.